

DÉR ENDRE

Zápor

I.

Fagy foga rágott út? ...
 Haj, csodarég volt!
 Ma zeng a magasság,
 dörren az égbolt,
 csillogó nyillal
 játszik a zápor,
 ömlik a fűre,
 semmi se gátol,
 részeg a vig berek
 részeg a fellegek
 tiszta borától!
 Azt hiszed, félnek
 ettől az ácsok?
 S tán jön a nátha, hogy
 ingük elázott? —
 Lángol a nap tüze
 zápor után:
 talja a nedvet
 majd a ruhán!

Szahai elvtárs
 büszke brigádja
 záporos kedvvel a
 szarufát vágja,
 Versenyvárosai
 sajátmaguknak,
 többet emelnek
 máma, mint tegnap!

Föl-föl az égre
 szöknek a lécek,
 pengve ragyogják
 át a vidéket,
 pafoták nőnek,
 fénybeveszők,
 átölelik e
 puszta mezőt!
 El veled, zombék,
 bűz-tavas nád!
 Előre, ácsok,
 büszke brigád!
 Szahai elvtárs
 kemény kezét
 szeméhez vonva
 néz szertesztét.
 Messzire lát és
 szívből örül,
 mosoly cikázik

szája körül.
 Tünde szivárvány
 ive karéjoz, —
 mégsem azt nézi
 a brigadéros!
 Száz szivárványndl
 szebb, amit lát:
 öt éves tervünk
 végén — Csabát.

II.

Nem csak a zápor
 hull ma a földre:
 dög-legyek, sáskák,
 pókok özönje
 Kórea táján
 ömlik a rétre, —
 hogy ne lehessen
 ott soha béke...

Tátja a száját,
 és uszít, Truman,
 s hemzseg a pestis
 fenn az azúrban...
 Bűzhödött nyála
 kalált freccseg:
 dőljön a sírba
 minden gyerek...

Megáll az ész és
 a szív megáll:
 emberi kézből
 hull e halál?!
 Jenkiék mancsa
 emberi kéz?
 megáll a szív és
 megáll az ész!!

Mióta ember e
 földön az ember,
 küzd a vicsorgó
 szörny keze ellen!
 Pavlovok, Kochok
 lángegyre
 a legjobb fegyvert
 kutatta, leste, —
 — s most „ember” kezéből
 ömlik a féreg...
 Hol itt az ember?!
 Hol itt a „lélek“?!

III.

Zúgd, rohanó szél,
tavaszi zápor:
„El a mancsokkal,
el Kóréától!”
Száguldó hangon
zengd egyre: „Béke!”
S fújjad a mérget
vissza a gépre!
Marja le húsát
annak, ki szórja!
Töríbe bukjon a
vérivő hordal!

Fújd el a férgek
rút özönét,
óvjad a gyermek
tisztá szemét!
Óvd az anyáknak

szép mosolyát,
seperd el földünk
sok mocsarát!
Szökjön a gyárfal
fénybeveszön,
munka datoljon
minden mezőn!
Tavaszi zápor:
proletár Erő!
Víg, diadalmas,
világverő!
Ezer pokollal,
ha kell, hát elbánsz!
Tudja ezt Rólad
Kim Ir Szen elvtárs!
Tudja, legyőzzük
majd a telet,
s tavasz ragyog fel
a Föld felett!

Az esperesöv

Lengyeli pap éppen a püspök körlevelét olvasta, amikor Tera, a szakácsné bedugta konyhagőzöktől lilára főtt arcát: — Plébános úr, a Reme-téék vannak itt!

A pap nehezen ocsúdott, a körlevél tartalma annyira lekötötte. Majd kerek ostyafejét, mely valamikor lányosan rózsaszínű volt, mérgesen vetette fel és lehordta a szakácsnőt: — Miért nem kopogsz?... hány-szor mondjam?...

Az idős özvegy durcásan rántotta ki fejét az ajtórésből és megrán-totta a nyakli rézkilincset: — Tán csak lehet szólni a plébános úrnak, mi a szösz? Maga mondta, hogy nem cselédnek tart a háznál... A min-deneknek mindenre szól a joga: arra jó vagyok, erre nem?...

És nagy, zuhanó lépéssel behúzta magát a konyhába, keze nyomán tésztás maradt a foggantyú!

A pap apró, gyermekeken fehér kezei remegtek a függönyöktől támasztott félhomályban. Már látta, hogy alaposon bevásárolt ezzel a házvezetőnővel. Első hetekben hogy meghúzta magát, akár simogatni lehetett, mint a bárányt; most meg farkassá változott, nyakára nőtt, zsarolja, földmunkásszövetséggel fenyegetőzik. — Hogyan lehetne ettől mecsza-badulni? — sóhajtott és összehajtotta maga előtt a püspök díszes írását. — Ez is miket követel?... Multkor azzal fenyegetőzött, hogy káplánt küld a nyakára!... Még az kellene egy ilyen koldús plébániának!... Ha a földosztó bizottság nem adta volna azt a tizenöt holdat, tán még ostyára se telne. De mi haszna van abból is? A béresek elmentek, ki kellett adni kishaszonbérletbe! És a püspök úr egyre csak követel, szorítja!

Reverendájából nehezen kotorásztta elő a lepedőnyi zsebkenőt és lassacskán itatta föl a szenteltvíz-izú, szájába csorgó verítéket. — Iste-nem, istenem, de meglátogatsz bennünket!